

MIDVINTERSÅNG- II

En sång till dig, stolta kärlek,
där du sover så stilla i ditt hus.
Jag kom till dig för att prata om livet,
det som stod skrivet i dina anletsdrag.
Minnen av ett kallt rum, ovan gatljus,
din lugna vrå – utan en enda gardin
där månens isblå, klara flöde,
strömmade in genom ett fönster
och försilvrade din bara rygg.

När vi vaknat, alldeles för tidigt,
började vi om på nytt
innan mannen ens kokt upp.
Du tog mig med till in till ditt innersta gömme
innan vi åter föll i djupaste sömn.
En stjärnklar himmel gör mig påmind
om våra stunder på ditt solblekta lakanshav.
Hör mig, avlägset sköna, som i fallet dog bland
myriader av tända ljus!
Hör mig, bittersöta, fann du nånsin ditt axiom?